

VIROLET

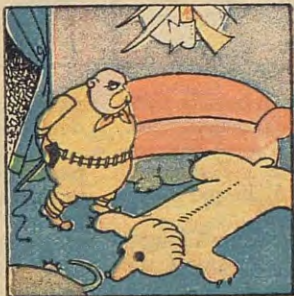
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CAÇADOR DE FERES

per CASTANYS



Don Procopio Hernández de la Rabadi, la era un caçador brasiler dels més atrevits i temeraris.



La seva casa tenia tot l'aspecte d'un museu. Pells, bèst es disseccades, trofeus..., etc.



Tenia un ramat de gossos que sols per mantenir-los ja li costaven la meitat de la renda.



Havia mort óssos famolencs, després d'un cos a cos desesperat amb una ganivetada al cor.



Havia fet fugir tribus senceres de negres devoradors de carn humana, a trets de revòlvers.



Orangutans que en feien sis com ell, els havia posat fora de combat d'un cert tret a l'ull.



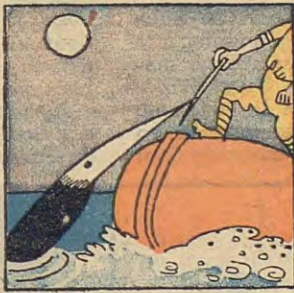
El tigre de bengala i demés exemplars de la família dels felins havien estat exterminats.



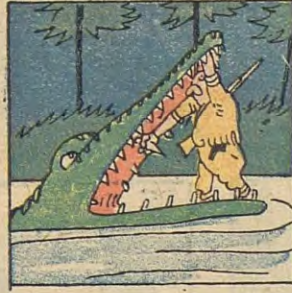
La serp de cascavell després d'una lluita desesperada també va morir a les seves mans.



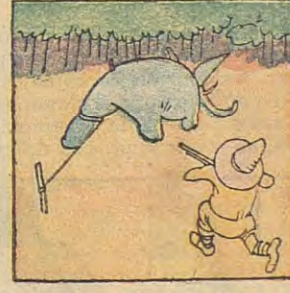
Havia caçat ba'enes com cases de quart pis, que pesaven 20 tones.



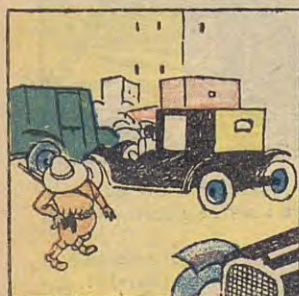
Havia mort peixos espasas, després de combatre-hi hores i hores seguides.



Havia esbotzat cocodrils del Nil i leons del desert, rinoceronts cui-



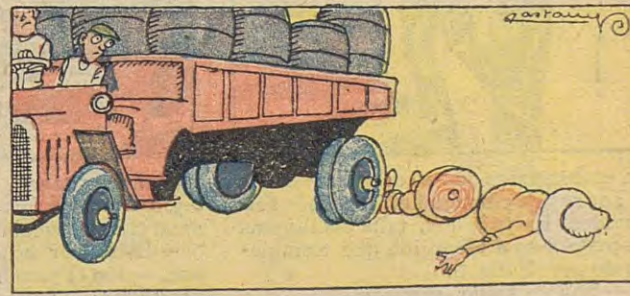
rassats, elefants, hipopòtams, es-truços, llops, xacals, etc.



Don Procopi va baixar per primera vegada a ciutat i es veié sorprès per una col·lecció d'animals que ell no coneixia. El que més l'intrigà fou el camió.



I com que el seu esperit de caçaire no li podia permetre d'estar-se quiet sense intentar caçar-lo, el va escometre com un foll. Va ésser la darrera aventura de



don Procopi. El camió va esquivar-lo però com que ell, creient que fugia de por, no va parar fins que l'envestí de cara, el camió tot i el seu bon cor, no tingué més remei que passar-li per sobre... i don Procopi va deixar d'existir.

SILEX, NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)



Anava a ferir-lo, portat pel desig de salvar-se i salvar a Georgina quan recordà que portava una beguda feta a base d'opi que tenia propietats letàrgiques.

— Oh! Si en pogués fer beure a aquest home!

El contemplà un instant i observà amb alegria que havia agafat el son de l'embriaguesa. La seva boca, imagi-



nant que encara hi tenia la botella traïdora, s'obria i tancava acompassament.

Sílex, amb gosadia, li posà l'ampolla on portava el narcòtic i l'embriec, enganyat per la il·lusió, begué sense despertar-se.

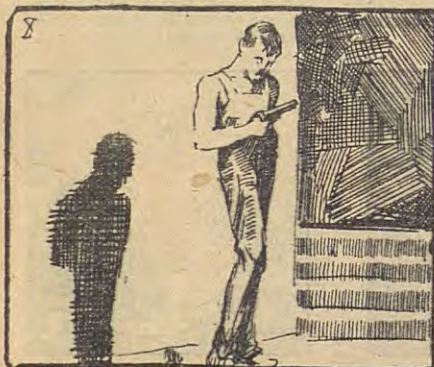
Anguniosament, Sílex, esperà llarga estona, que li semblà una eternitat. El mariner anà estirant-se com si fos mort, relliscà totalment a terra i restà



rígid. El narcòtic produïa els efectes desitjats.

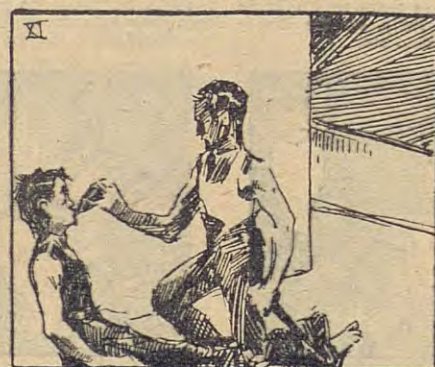
Sílex provà de sotraquejar el dormit, però aquest no es despertà. Satisfet de la prova, el capità del «Lluerna» despullà el mariner, féu un cabdell amb la seva roba i devallà a la cabina de la presonera. Guaità per si el seguien, i veient-se sol, li digué a la jove:

— Tingui... Vesteixi's, depressa, amb



aquest trajo d'home. Deurà fer pudor, però jo no podia anar a Gènova a comprar-ne un de nou. L'espero... No perdi temps.

Georgina no vacil·là. En un moment restà transformada en un esvelt mariner. En eixir de la cabina, s'agafà del braç de Sílex per a dominar el segament de cames de la emoció. I en Sílex, en sentir la pressió dolça d'aquell



braç magnífic, pensà en la delícia que fóra obtenir l'amor d'aquella bellesa, per tràgica que fos.

— Prengui aquesta pistola... — murmurà en veu baixa el capità Sílex a la presonera. — Li pot ésser útil per matar o per morir. Esperí's. Descalci's.

En efecte: el calçat de la jove amb els talons alts no hi esqueia bé en aquell trespol encerat i menys pujant



per escales dretes i esmolades, on el peu mai no hi restava segur.

Sense contratemps arribaren a coberta. En el pont, encara s'hi dibuixava lleument la figura gegantina del pirata abissat en la tenebra dels seus negres pensaments.

Aprofitant la foscor, Sílex s'apropà a la borda i espitregant-se es tragué de damunt les carns, una corda de se-



da ambganxets que aferrà a l'amurada.

Tot seguit correngué al lloc dels salvavides, en trià dos, tallà els lligams i acostant-se a Georgina que tremolava de por, li digué:

— Sap de nedar, senyoreta?

— Sí.

— Doncs posi's aquest salvavides i vingui.

La jove obeí el capità, que als seus



ulls anava prenent caires d'heroïmitològic, i avança fins al lloc on hi havia amarrada la escala de seda.

— Baixi per aquesta corda, sense por, — féu el jove a cau d'orella de la presonera; — és forta. I quan senti que l'aigua li arriba al coll, deixi's anar i marxi allunyant-se en línia recta de la nau. Estem prop de les costes rifeïnes... Jo la seguiré i molt serà que



demà al matí, Nazim-Ali no es trobi sense presonera i sense guardià. Apa, valor...

Georgina davallà aclucant els ulls a la mort que semblava vetllar-los. En sentir la fredor de l'aigua, s'entregà a les ones i avançà bracejant amb força destresa.

(Continuarà)

NOCTURNITAT I ALEVOSIA

Dibuixos d'En CORNET

per EN P. P. UBACH

Sherlock-Holmes, Nick-Carter, Dick Turpin i altres herois de cartró, eren devinguts familiars a Bartomeu Vinyetes. Vivia en el vell casalot dels seus pares, acompanyat només de la vella serventa Mònica, i en comptes de tenir més cura de vigilar els pagesos que conreaven les terres, que eren el seu patrimoni, es donava a la lectura amb passió desfrenada. En el poblet de Matadegolla, perdut entre muntanyes, es creava un món imaginari, i el recader pujava de ciutat, cada setmana, amb un paquet de llibres d'aventures que en Vinyetes esperava amb impaciència i devorava amb avidesa de mort de fam.

Tenia la il·lusió que aquella literatura li enfortia el coratge, i el que feia era omplir-li el cap de traidors, lladres i assassins que li semblava que per tot treien el nas, sotjant-lo. Però, com més ple de malfactors el món li apareixia, més li semblava sentir-se el cor valent.

En Bartomeu sabia, però, que amb la valentia no n'hi havia prou, i que les armes de la bondat i l'honradesa no basten per a deturar el gest traïdor del criminal, i, un dia que baixà a ciutat, es firà una browning de gros calibre que imposava.

Aquest revòlver, quan el seu propietari anava a dormir, era col·locat, a punt de disparar, damunt la tauleta de nit. La cosa que més temia en Vinyetes era el dormir: aquest despendre's de la vida que deixa indefens. De dia i a peu dret un home pot molt, i el malfactor al qual la llum del sol molesta, cerca la fosca i el repòs del confiat, net de males intencions ni remordiments. Demés, la prudència no ha estat mai renyida amb el veritable valor, i és el que ell deia a la vella Mònica quan s'esferia de veure aquella arma negra i lluenta com un escarabàs aixafat.

— No ho faig pas sobretot per a mi el prendre precaucions, sinó per vetllar per la vostra seguretat i la dels veïns que reposen massa tranquils.

Quan l'intrèpid devorador de novel·

lons havia comprovat si l'arma seguia essent ben manejable, es colgava en el vell llit i esperava la son, fantasiellant. Es veia convertit en un heroi invencible, del qual les gestes sorprenents corrien escrites en un seguit interminable de volums econòmics que tothom llegia i admirava. Era en Tomeu de Matadegolla, idol popular, terror de la gent dolenta i delectació de les ànimes senzilles i pures... i, sobtadament, la son l'embolcallava amb el seu cotó-fluix i se l'endua per transportar-lo a les lluites astutes del mal contra el bé. Sí, els dolents volien lliurar-se de tan terrible adversari i havien aconseguit atraure'l cap a una rústega estada perduda en un bosc imens i tenebrós. El camí era ple de

vell llit dels seus avantpassats. La lluna s'havia aixecat i posava una dol-



ça celèstia dintre la cambra... però, de sobte, el seu esguard es fixà en un punt i les ninetes se li dilataven esgarriofosament. Allà, davant d'ell mateix, als peus del llit hi havia una cosa aferrada, i aquesta cosa era una mà horrible: els dits estrenyien el barrot mentre el polze monstruós es dreçava amenaçador.

El dissortat Bartomeu s'esgarrià i cuità a palpar cercant el revòlver, que el tremolament d'indignació li privava d'aconseguir. Quan el tingué, procurà apuntar a la mà del bandit que gosava venir-lo atacar a casa seva ma eix. Una detonació féu vibrar el vell casalot; en Tomeu llençà un esgarip i caigué sense sentits.

Aquell espetec féu saltar la vella Mònica del llit i córrer a la cambra del seu amo, que tenia la precaució de tancar-se per dintre. Picà, cridà inútilment i, esparverada, corregué a demanar ajut als veïns. Aquests, amb quatre cops d'espatlla, esbatanaren les portes, entraren i veieren en Bartomeu Vinyetes desvanecut i amb la browning encara a la mà. Els abrigalls, que es veien estiragassats amunt, deixaven al descobert un peu que s'apoiava al barrot del llit. El dit gros tenia una bona esgarrinxada acabada de fer...

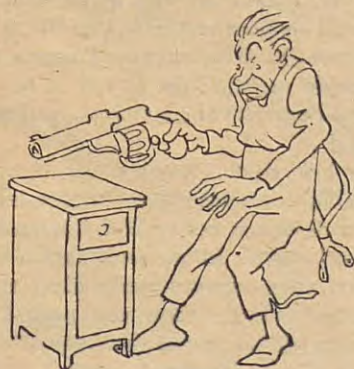
Pobre Tomeu de Matadegolla! Creieu que això el va curar de la seva malfaltia? I ca! Una esgarrinxada no és res i manies heroiques d'aquesta mena molt sovint no es deixen córrer, ni perdent-hi tot un peu.

P. P. UBACH



paranys: trampes d'agafar llops, forats a terra dissimulats amb fullaraca... Calia mirar amb molta detenció on es posava el peu... Amb penes i treballs arribà prop d'una barraca de carboners, de la qual sortí un tràgic crit femení demanant auxili. En Tomeu de Matadegolla anava a entrar-hi decidit, quan li caigué dessobre una xarxa que l'empresonà, privant-li tot moviment, i, un cop indefens, veié que de la barraca en sortien tres individus repugnants, amb un ganivet de molles entre les dents. En Tomeu es debatia estiragassant la xarxa que l'anava estrenyent més i més, fent-lo sofrir horriblement mentre els tres monstres anaven apropant-se amb pas de fera i brandant sengles punyals...

En Vinyetes es despertà, amb una angoixa mortal, i una suor freda li lliscava cara avall. Obrí els ulls amb astorament i sentí una sensació deliciosa en veure que es trobava en el

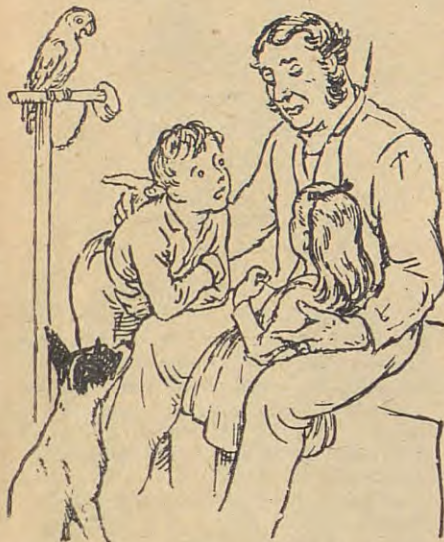


La nit de Novella per

• DIBUIXOS DE

(Continuació)

l'os i amb un color de cera vella que trencava el cor. Només des de que hi havia al poble l'oncle, que havia comprat pels dos menuts una colla d'específics reforçants, podia dir-se que fes la Rosalia un poquet de goig, car se li havien acolorit les galtes i se li havien posat els bracets més molsuts,



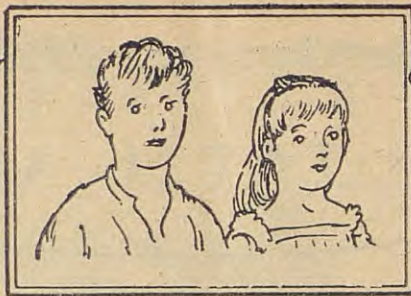
a part que ja no es queixava de maldecap ni de dolorets als genolls com solia fer-ho abans.

Bé és veritat que en Feliu, encara que fos l'hereu, bon goig havia tingut de viure i portar endavant la casa i la família. Tenia uns horts a la banda de baix i una vinya a la banda de dalt, però li havia costat un munt d'anys desempellar-se de creditors, perquè amb la malaltia de la seva dona, ho havia hipotecat tot. Ja estava net de deutes, — que era una gran victòria, — però els fills havien anat quelcom de mal borràs.

L'angúnia de pagar, de fugir de trampes, el va fer no pensar més que en conrear les terres per pròpia mà, estalviant els jornals de fora que podia menjant el pa de dos setmanes, venent el porc, els ous i l'aviram, per tal que entressin diners a casa. Així havia pogut anar endavant sense ajuda de ningú, ni del seu germà, que en conèixer l'honradesa d'en Feliu, li va tirar en cara que no li hagués escrit:

— Si jo tenia diners que no sabia què fer-ne!

Tampoc no els hauria volgut en Feliu. Ara, però, els nebots ja eren tots uns altres. Per un cantó, en Feliu vivia millor, i per altra, l'oncle Xinxó pagava el mestre, els vestia i els ensenyava a la seva manera, una geografia viscuda,



plena d'episodis curiosos, que en Blai i la Rosalia escoltaven embadalits.

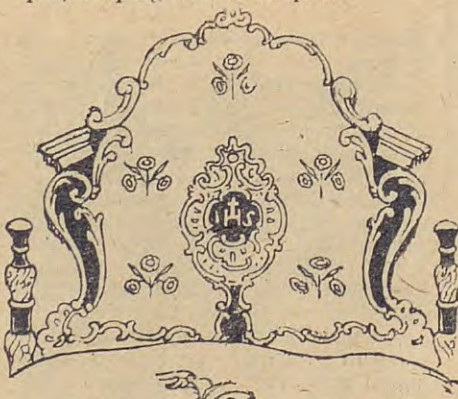
No donava l'oncle un pas sense la companyia dels nebots i alguna nit havien dormit els tres a la cambra gran, perquè els marrecs, enllepolits amb les rondalles de l'Estevet, en lloc de dormir, obrien uns ulls com unes taronges.

— En fas massa, i un dia faran de tu el bon Jesús i t'enfadaràs.

— Et dic que no, Feliu, que dona goig de tractar-los per les grans sinceritats que tenen i les grans veritats que diuen. Mira: aquest migdia s'ha embadalit en Blai. L'he volgut desvetllar, i en saccejar-lo m'ha dit: «Deixeu-me!» amb un enuig i una mala cara que m'ha fet riure. Jo he insistit... i no et vull dir la carada que m'ha tirat. Un altre hauria protestat per dins, però per fora hauria posat semblant alegre. Ell no. I la Rosalia? L'altre dia va dir-me lleig davant de totes les fadrines, i totes elles van renyar-la: «Això no es diu», però tingues per segur que totes pensaven el mateix.

Aquell diumenge, com ja l'altre passat, En Blai i la Rosalia van encarregar-se de fer companyia a l'oncle per anar a missa d'onze. En Feliu hi anava sol, perquè junt amb uns quants del seu temps, pujaven al cor per cantar la missa.

Enfilaren el camí únic, la carretera, xerrotejant l'Esteve amb tots els veïns. Quatre paraules del temps, de la canalla, i si era fadrina la que sortia al pas, la pregunta de sempre:



Sant Joan

de
Llorenç Emeric

J. G. JUNEDA

— Quan et cases?

Contestava invariablement:

— Quan plougui el nuvi!

A mig aire del camí del temple s'hi havia plantificat aquell matí un pobre cec prenent el sol.

— Hola, avil! — li havia fet l'oncle Xinxó, — que no aneu a missa?

— Pas que podria, pobre de mi? On aniria, si no hi lluquen els meus ulls?

— Quina pena no poder veure aquesta benedicció de sol i aquesta riquesa de verds, avil!

El vell va arronsar-se d'espatlles.

— Més bonic ho veig tot amb els ulls de l'esperit... Vosaltres, a que va que veieu dies núvols, i tristois, i mal-



carats, com si el Senyor s'hagués posat ferreny amb la terra? Jo els veig tots a gust meu. Jo m'hi faig els colors i me'ls pinto amb records dels dies més bonics que he tingut ocasió de veure, anant pel món. I ja poden ésser rúfols, que per mi sempre donen bo de «veure»... Més encara: ja pot fer fred, i caure la neu aborrellonada, que si el pensament li dona somniar una diada de setembre, tot em són terres assolellades i vinyes pampoloses i gotims de cartoixà que semblen arracades de «durillos», sumolls que fan un roserar de cada cep, picapolls entelats, malvasies verosques; i amb els dits balbs, i el cos ert, i els peus entumits, per dintre l'animetà hi fa ballarugues l'alegria d'un dia de verema! Tot és del color amb què l'esperit vol contemplar-se les coses!

I el vell obrí les parpelles, mostrant la blancor d'uns ulls morts que, en ésser observats per en Blai, li feren tornar la testa. Al menut li havien semblat unes conques plenes d'aigua amb sabó i n'havia sentit una pena i una repugnància invencibles d'aquelles boires que no s'havien d'esviar.

— I a l'estiu, quan la xafogor ens arrecera a la part de la marinada, qui em treu de veure-ho tot nevat, com un vestit de núvia, en el que totes les mates, tots els arbocers, són randes meravelloses d'un vel que no s'acaba mai?

L'Esteve escoltava, sorprès d'aquella resignació.

— I no us hi revolteu contra vostre fat?

— Per què perdre el temps en cabòries de mal esbargir? Quan tenia la vista bona, algun dia dejunava; ara, que vaig a les palpentes, menjo cada dia. Només ho sento perquè no vaig a missa. He provat d'anar-hi sol, sense guia, però el camí és tan trencat, que hi he tingut algunes caigudes... Així i tot... No us penseu. Amb el pensament, quan tu m'has preguntat, jo em veia al peu de l'altar tot voltat de la claror dels ciris... Ve amb tu en Blai?

I el vell estengué la mà per palpar la cara del menut. Aquest, dominat per la basarda d'aquells ulls vidriosos i esblanqueïts, va tirar-se enrera. Les mans del vell no pogueren abastar més que els vestits de la Rosalia, que, més petita, va deixar-se besar sense cap escarafall.

— Tu no ets en Blai, tu ets la seva germana, oi? — féu, acaritant-la tremolosament, gojós de passar la mà per aquella cara de cera. — Beneïda de Déu i que Déu et faci ben bona mossal! I tu, Blai, vina aquí, galifardeu, que ja fa temps que no t'he estirat les orelles!...

En Blaiet encara va fer-se més enrera, amagant-se entre les cames de l'oncle. Aquest l'agafà per una mà, provant de fer-lo apropar al ceguet, però el brivall va resistir-se amb tena-



citat, arrapant-se fermament als pantalons de l'Esteve:

— Ara et fa vergonya que et parlin, tant desvergonyit que ets de mena? Au, per càstig, si l'avi Tomàs vol anar a missa avui, tu t'encarregues de donar-li la mà i guiar-lo.

L'avi Tomàs va posar-se dret, tot donant les gràcies.

— Em faràs favor, de totes maneres. El gendre no m'hi vol dur. La filla té altres mal-de-caps... Anem, Blaiet?

Sí, sí, Blaiet! Carretera avall corria, vers la casa pairal, vermell com un perdigot; i de dret va ficar-se al casal



on va enterrar la cara en un munt de sacs empolegats.

Quelcom sobtat l'oncle Xinxó, va fer un ganya d'estranyesa, i agafant el braç del ceguet, continuà el seu camí, costa amunt fins a passar la llinda de l'església.

Acabada la missa, davallà calmosament amb el vell i la Rosalia, tot parlant de coses llunyanes, quan no per l'espai, pel temps transcorregut des de que ocorregueren.

En entrar a casa, va cercar en Blai.

— Escolta: per què has fet aquella rebequeria?

En Blai va posar-se a plorar.

— Diga'm la veritat. No t'he de pegar, però vull saber el per què de la teva fugida...

En Blai, amb veu baixa, avergonyit de si mateix, murmurà:

— Perquè m'han fet por els ulls de l'avi Tomàs!

I encara, en recordar-los, un calfred el sacsejà tot.

II

L'oncle Xinxó semblava resolt a no moure's de Vilaxica.

— Que no pensa anar-se'n el teu gremà? — li havien preguntat a en Feliu. I aquest havia fet per tota contesta:

— A casa no hi fa nosa... Ni mai que se'n vagi.

I en veritat, l'oncle Xinxó hi estava

tan bé al poble, que la millor ciutat, i la més endiumenjada, li hauria semblat trista i solitària en comparació amb aquell poblet de mala mort, on no hi havia una sola diversió. I no és que fos una mania seva, sinó una realitat; ell anava de casa en casa, de tros en tros, xerrant amb uns i amb altres, contant històries del que havia vist, fent cigarretes... I aquella felicitat de sentir-se sempre escoltat i sempre cregut, mal que fos massa viva de color la contalla, valia més que tota l'animació d'un carrer Major de ciutat, per alegre i festós que pogués ésser.

El mestre, el rector, l'alcalde, eren els seus companys de conversa més freqüents, perquè eren els tres homes més desvagats del poble i els més capaços de comprendre les coses rares de l'altra banda de mar, que les tres personalitats coneixien només de referències.

Si algun foraster venia, — contadíssims, — tenia per segur que li fóra presentat mitja hora més tard, si és que ell no havia corregut cap a la carretera a fer el tafaner i s'hi havia presentat de pròpia iniciativa, només que per a dis- treure's.

En Feliu estava content de la companyia que li feia el germà. En primer lloc, tothom l'admirava, i quelcom li arribava a l'hereu d'aquella glòria de rodamons, que tantes facècies de la vida tenia a tothora per contar. Demés, l'ajudava a les càrregues de la casa, i amb escreixes, perquè quan eren a passar comptes, responia sempre l'Estevet, sense admetre tornes de res:



— Tu tens fills, jo no; a tu et faran més falta que a mi els diners... Fes-los-hi un reconet...

I no parava aquí encara; havia comprat llibres per ensinistrar en Blai i fer-lo «més home», segons deia.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

EL DIBUIX REVELADOR

1
3
4 5 15
6
16

7 9 11 12

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

FÍSICA CASOLANA

El problema que us anem a explicar, és d'una senzillesa extremada i no gaire conegut. Consisteix en construir una brúixola, sense altres materials que un tap de suro i una agulla.



Es clava l'agulla en el suro amb la punxa cap enlaire. Si hi poseu damunt un trosset de paper, notareu tot seguit un moviment de rotació en el sentit de dreta a esquerra.

Entre els dolors d'un atac de gota, exclamava Franklin:

— Què he fet jo, Déu meu! per a merèixer tan cruels sofriments?

A lo que replicà la gota:

Moltes coses. Has begut i menjat de la manera que has volgut i has mimat massa aquestes cames que ara et fan tant mal.

En la «Galeria de Belles Arts» de París hi ha una formosa estàtua modelada per un escultor que tenia el seu taller i habitació en unes golfes. En acabar el bocet nevà copiosament i a l'objecte que no li fessin malbé l'obra, tapà les goteres amb la roba del seu llit. Al dia següent, trobaren el pobre escultor mort de fred; però la seva artística concepció quedà salvada i altres mans s'encarregaren d'esculpir-la.

JEROGLIFIC COMPRESIT



ambient ennegrit amb un aire de misteri entre els vents i els xàfecs hivernencs pel qual us fa recordar les bruixes i els follets. Desapareix, millor diríem que es fon per art d'encantament, en oír el primer somriure de la primavera. La castanyera us proporcionarà a canvi d'una moneda de coure unes quantes castanyes cuites. Per fer això la dona destaparà el timbal de llauna i en remenarà el contingut com si fes un sorteig i treurà dues o tres castanyes i us completarà la col·lecció amb unes altres que arplegarà cautelosament de sota la flassada de sac que hi ha sobre el caixó; les posarà dintre d'una minúscula paperina de paper de diari (probablement *La Vanguardia*) i la tancarà amb una certa agilitat. En posar-vos la paperina entre les dues mans vostres, us farà l'efecte que us hi posa el cor calent i bategant. Estareu eternament agraït a la castanyera perquè sempre recordareu que per un módic dispendi, us ha tret les castanyes del foc.

SALOMÒNIC

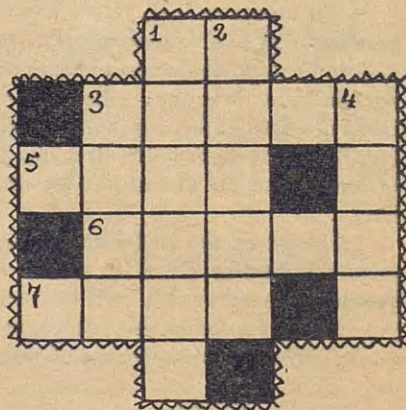
FULLS D'ENCICLOPEDIA



LA CASTANYERA

Es una cosa que surt per les cantonades dels carrers tan aviat com comencen a caure les primeres fulles tardorals. Està composta d'una mena de timbal de llauna aguantat per tres peus; un caixó cobert amb una tela de sac, una dona fosca amb mocador al cap i un fanal enorme, desproporcionat al conjunt, que subministra una llum anèmica i moribunda. Tots aquells elements que com hem dit formen el que se'n diu una castanyera. Són protegits per dos o tres grans teles emmarcades que diríeu que esperen la mà de l'artista que les vulgui omplir de colors. La castanyera viu en el seu

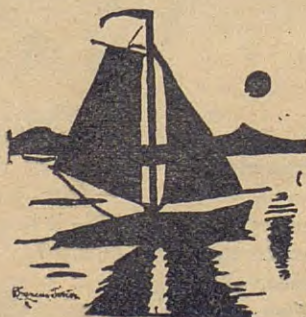
MOTS CREUATS



Horizontalment: 1 En els forns; 3 A càl carboner; 5 Per recollir terra, carbó, etc; 6 Donar una bufetada; 7 En la matonera.

Verticalment: 1 Ofici del ram de construcció; 2 Província d'Espanya; 3 Dels toreros; 4 Color.

GRAN CONCURS



N.º 193 — Maria Casanovas

N.º 194 — M. dels Angels

N.º 195 — Francesc Ferrer

N.º 196 — Assumpció Torres

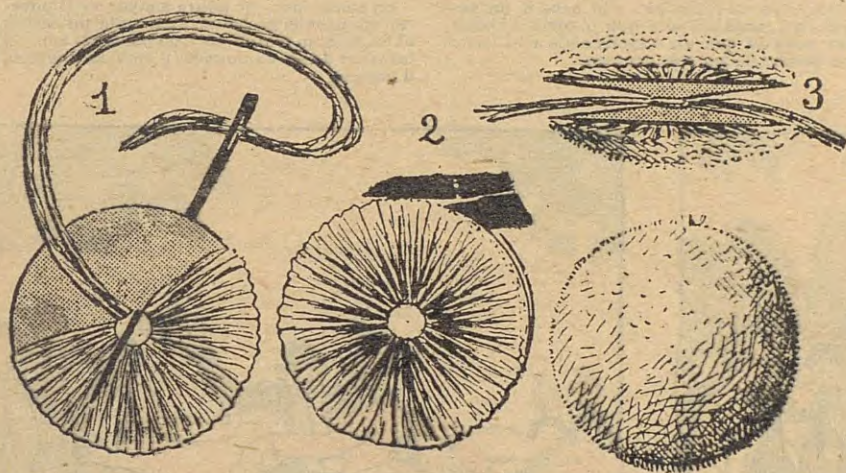
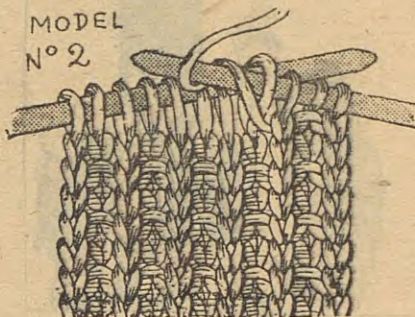
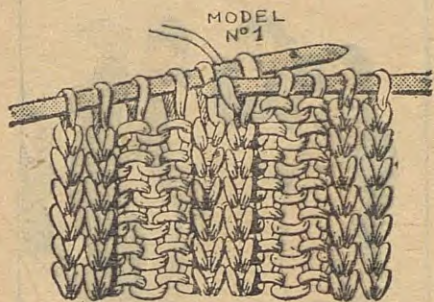
PER A LES NENES

CAPELLS DE LLANA

Aquests capells de llana, sempre són de moda i són preferits pel molt que abriguen.

Les mides que vaig a donar-vos són per nenes d'uns dos anys.

Es necessiten: 50 grams de llana un xic gruixuda i dues agulles de fer mitja d'uns 4 mil·límetres de diàmetre.



Es comença amb 120 punts, fent el model n.º 1 (dos punts de dret i dos de revés) fins a tenir-ne 5 centímetres. Després, es fan 25 centímetres del model n.º 2 (un punt del dret i un del revés).

Una vegada això acabat, es cus pel darrera, s'arruga de dalt i s'hi posa l'aroma que pels dibuixos veureu ben clar la manera de fer-la. Els 5 centímetres que es fan primer es dobleguen cap amunt, tal com es veu en el model.

Si en voleu una d'igual per les vostres nines, la podeu fer en més petit, guardant les mateixes proporcions.

TALLARETA

TRENCA CLOSQUES



Aquest bon home està esperant a cinc amics. Els té molt a prop i no els veu. Veiam si vosaltres sabreu trobar-los.

UN JARDÍ FLORIT

Avui us explicarem la manera de tenir un petit jardí ple de flors a casa sense necessitar gens de terra.

Amb una esponja i les llavors que vulgueu fer germinar en tindreu prou. Es mulla l'esponja amb aigua calenta i s'escorça fins que no quedi més que la meitat de l'aigua xuclada; després es posen en els foradets de l'esponja, grans de mill, trèbol roig, cibada, lli, etc., plantes que germinarà fàcilment les fulles de les quals siguin de diferents matisos. Un cop està l'esponja preparada d'aquesta forma, es posa al ras, o millor dit, es penja a la part alta d'una finestra amb l'objecte que li toqui el sol unes hores del dia. Cada matí deveu regar-la lleugerament. Ben aviat germinaran les llavors i es formarà una escaient esfera de diversos plantes.

El treball ens alivia el dolor.

SH KESPEARE

Solucions al número passat

Endevinalla: Roca, Porta, Espasa.

Jeroglífic comprimit: Tallarina.

D'OMBRES XINESQUES



N.º 197 — Emili M ñ



N.º 198 — C. Sabat



N.º 199 — Pilar Giralt



N.º 200 — A. Carquers

UNA BOMBA!!!

per MORA



Alguna cosa extraordinària passava en aque a escala, quan s'hi havia reunit gran quantitat de me inada del barri, deixant de jugar a saltar i parar i de donar puntades de peu a una pilota, amb la qual ja havien trencat més d'un vidre.



Mogut per la curiosita, s'hi acosà un se nyor i pr guntà als no's que ocorria, contes tant aquests que en aquella esca'a hi havia una bomba de les més grosses.



En sentir això, al pobre senyor se li posa ren els cabells de punta, i comenta tot seguit el fet amb un matrimoni que passava, amb el taverner de la cantonada i amb la clientela d'aquest.



L'alarma corregué ràpidament, i el ha ri encuriositat corregué al lloc del succés. No trigà gaire d'omplir-se el carrer de gom a gom i la gent comentava amb veu alta el fet. Hi havia discussions per to's els gustos; uns deien que era una senzilla llauna de sardines, a'tres assegur ven que era una bomba de les més grosses, no faltava qui afirmes que, d'esclata, ensorraria tot el barri... Amb això la circu'ació de vehicles era completament interrompuda.



Solament trigà una hora a venir el primer guàrdia-urbà, arribant un xic més tard una parella de guàrdies municipals. Un cop reunits els representants de l'autoritat i després d'assabentar-se dels més insignificants detalls, decidiren anar a cercar reforços, car es veien impotents per fer imperar el sagrat ordre en aquella multitud.



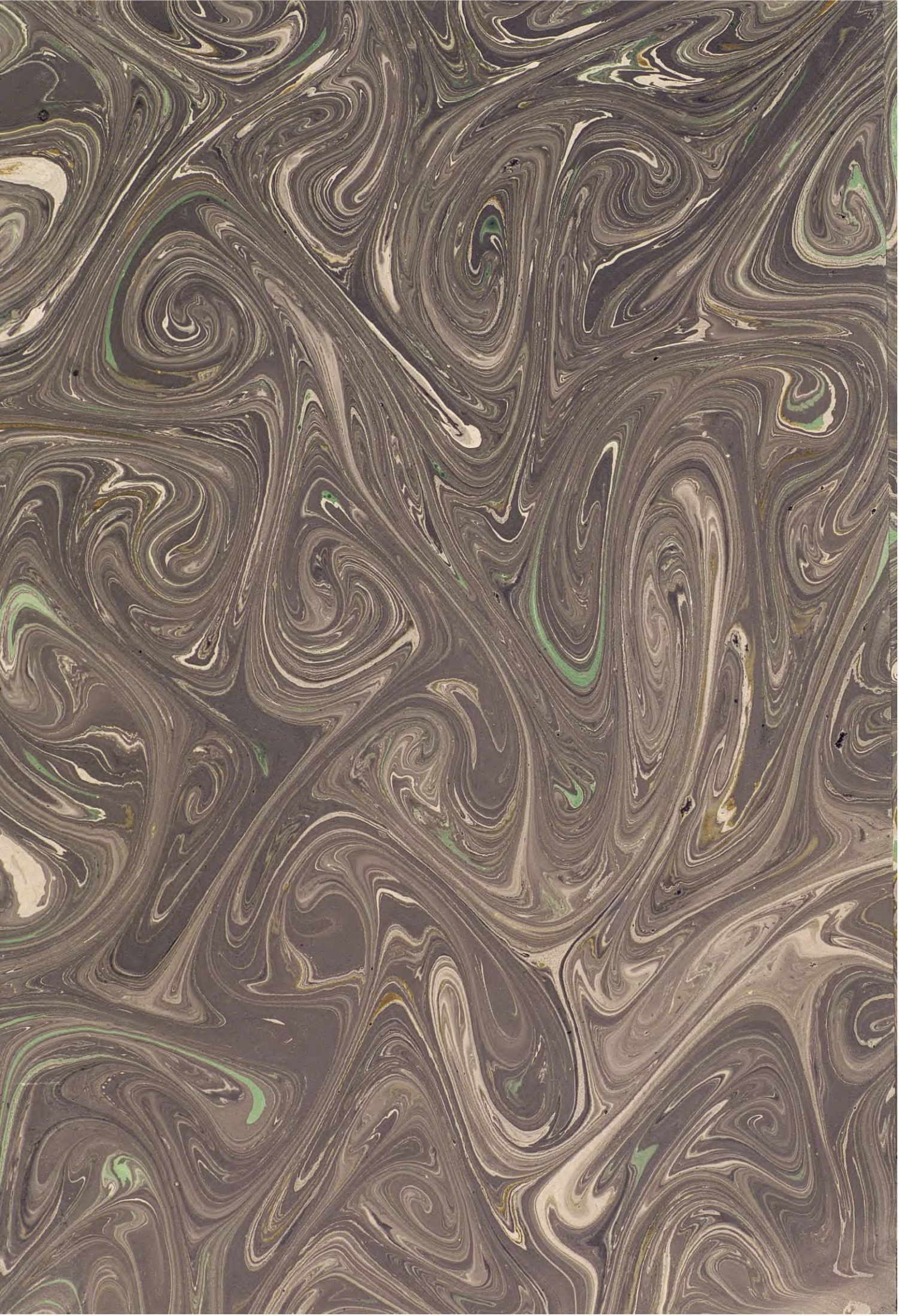
No havia esclatat encara la bomba, quan vingueren els reforços i gràcies a una petita càrrega d'aques's en la qual es tingueren que lamentar uns quants contusos i ferits, es pogué allunyar la gent del lloc del succés, evitant així a guna desgràcia en el cas que l'artefacte explotés.



L'ordre ja estava restablert quan comparagé el carro blindat per emportar-se la bomba. Fou aleshores quan la policia decidí preguntar als nois, que havien fet córrer la nova, on era el ja famós artefacte.



Però no hi hagué necessitat que contestes-La causa d'aquell rebombori, el motiu d'aquella alarma pública era una senzilla bomba de les que regalen en el forn de Montserrat. que tragué tot seguit de l'escala un noi amb cara de murrir. Al capdaviu la canalla no havia faltat a la veritat.





Res Mo/44 (Fol

Reg. 4151

Col. A XVIII P2